

Sygn. akt VIII C 2195/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : staż. Anita Zięba

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w (...) Szwajcaria

przeciwko S. Ś.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2195/18

UZASADNIENIE

W dniu 14 września 2018 roku (...) w Z. w Szwajcarii, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko S. Ś. powództwo o zapłatę kwoty 5.550 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwany zawarł z (...) Finanse spółka z o.o. w dniu 28 lutego 2017 r. umowę pożyczki o nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną kwotę pieniędzy. Pozwany nie dotrzymał warunków umowy w związku z czym pierwotny wierzyciel wypowiedział umowę, a cała wierzytelność stała się wymagalna w dniu 11 sierpnia 2017 r. W dniu 11 września 2015 r. (...) spółka z o.o. sp. j. zawarła z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym umowę przelewu wierzytelności, w tym wierzytelności przysługującej wobec pozwanego. Następnie w dniu 31 października 2017 r. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty zbył wierzytelność na rzecz powoda. Na dochodzone przez powoda roszczenie składa się 3000 zł tytułem należności głównej i 2.550 zł tytułem opłat i prowizji związanych z udzieleniem pożyczki i kosztów wynikających z nieterminowej spłaty.

(pozew k. 3-5)

Na rozprawie w dniu 2 kwietnia 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwany nie stawił się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożył w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(wzmianka o wydaniu wyroku zaocznego k. 76)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 lutego 2017 r. S. Ś. zawarł z (...) Finanse spółka z o.o. umowę pożyczki, na podstawie której pozwany otrzymał pożyczkę w kwocie 5.550 zł.

(umowa pożyczki k. 6-10, formularz informacyjny k. 11-24, potwierdzenie wykonania transakcji k. 17)

Pismem z dnia 26 czerwca 2017 r. skierowanym do pozwanego, podmiot działający w imieniu (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zawiadomił pozwanego o wypowiedzeniu umowy pożyczki.

(zawiadomienie o wypowiedzeniu umowy k. 20-21, potwierdzenie odbioru k. 22-23)

W dniu 31 października 2017 r. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zawarł z (...) w Z. umowę przelewu wierzytelności.

(umowa przelewu wierzytelności k. 28-33)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

(...) w Z. w Szwajcarii wniósł o zasądzenie od S. Ś. kwoty 5.550 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie, tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej przez pozwanego z (...) Finanse spółka z o.o. w dniu 27 lutego 2017 r. umowy pożyczki.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego S. Ś. wynikająca z zawartej przez pozwanego w dniu 28 lutego 2017 roku umowy pożyczki w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanego od T. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W., wobec nie wykazania, że podmiot ten wcześniej nabył wierzytelność od (...) Finanse Sp. z o.o. Strona powodowa nie złożyła umowy cesji zawartej przez (...) Finanse Sp. z o.o. z T. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w W.. Wprawdzie strona powodowa złożyła oświadczenie cedenta (...) Finanse Sp. z o.o., to jednocześnie samo to oświadczenie w żaden sposób nie dowodzi jednak, iż nabywca wierzytelności określonej, jako wynikającej z przedmiotowej umowy, nabył ją od poprzedniego wierzyciela.

Tego rodzaju dokumenty nie mogą stanowić i nie stanowią dowodu na istnienie zobowiązania pozwanego (tak co do zasady jak i co do wysokości). Są to tzw. dokumenty prywatne, których formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że osoba pod nim podpisana złożyła oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu. Materialna moc dowodowa tych dokumentów bez poparcia odpowiednimi dokumentami źródłowymi, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Uwadze Sądu nie uszło ponadto, że załączony w poczet materiału dowodowego wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji nie wiadomo przez kogo został podpisany, ma postać wydruku komputerowego – tabelki, co do której nie wiadomo, na podstawie jakiego dokumentu został sporządzony. Strona powodowa powołuje się na umowę przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy pierwotnym wierzycielem a T. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym, jednakże nie przedstawia jej jako dowodu w sprawie, tym bardziej, iż z

twierdzeń powoda wynika, iż umowa taka została zawarta w dniu 11 września 2015 roku, a zatem w dacie kiedy nie było jeszcze wierzycielności dotyczącej pozwanego. Stąd też brak jest dowodu na ustalenie warunków przenoszenia między wierzycielami wierzycielności przyszłych, przez co brak jest możliwości dokonania odpowiedniej weryfikacji i oceny przez Sąd rozpoznający sprawę.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzycielność względem pozwanego. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzycielność względem pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. W przedmiotowej sprawie powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzycielności pieniężnych na masową skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób szczególny i niewątpliwy wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym tę konkretną, określoną wierzycielność wobec wskazanej osoby, czego jednak w sprawie nie uczynił.

Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Oczywiście, wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało o uwzględnieniu powództwa. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (por. uzasadnienie SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972/7-8/150). W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu, a wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia, przy czym wątpliwość ta widoczna jest *prima facie*. Powód nie tylko nie wykazał, jaka była treść umowy cesji zawartej pomiędzy (...) a pierwotnym wierzycielem, przedmiotem której miała być wierzycielność dochodzona niniejszym powództwem, ale nawet nie wskazał jej w swoich twierdzeniach faktycznych zgłoszonych w pozwie.

Z całą stanowczością należy jeszcze raz podkreślić, że obowiązkiem procesowym każdego powoda jest wykazanie jego legitymacji procesowej czynnej. W przypadku, gdy powód nie jest pierwotnym wierzycielem obowiązek ten aktualizuje się ze szczególną mocą, bowiem nie może być żadnych wątpliwości, w świetle przedstawionych sądowi dowodów, że powód w istocie skutecznie nabył dochodzoną wierzycielność i w konsekwencji ma legitymację procesową czynną do wytoczenia powództwa dotyczącego nabytej wierzycielności. O czym była już wcześniej mowa, szczególną starannością muszą wykazywać się w omawianym zakresie podmioty, które w ramach prowadzonej działalności masowo skupują wierzycielności.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.